

Salvador Brotons, director

Nascut a Barcelona, Salvador Brotons és un compositor i director d'orquestra molt estimat. Titular de la Banda Municipal de Barcelona, va estudiar flauta, composició i direcció d'orquestra amb A. Ros Marbà, X. Montsalvatge i M. Oltra. Després d'alguns anys com a primer flauta a l'Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu i de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya, va escriure la seva primera simfonia, que li va suposar el Premi Ciutat de Barcelona. Ha estat titular de l'Orquestra Simfònica del Vallès, i com a director ha desenvolupat una tasca important als Estats Units (Portland, Florida, Oregon, Columbia i Louisiana, entre d'altres) i a Europa (Orquestra de la Ràdio de Praga, Orquestra del Liceu, OBC, RTVE, JONDE i Orquestra de Mallorca, entre d'altres). Entre altres guardons importants, ha rebut el premi Southeastern Composers League (1986) per la *Sinfonietta da Camera*, el premi de composició per a flauta de la Universitat de Madison (1987) per la *Suite de flautes* i el Premi Reina Sofia de composició musical (1991) per l'obra *Virtus*. Les seves composicions tenen un llenguatge propi, ple de sensualitat, energia i optimisme. Brotons té una obra que apel·la directament a l'oient i és, sens dubte, un músic integral.

DISSABTE, 28 DE GENER DE 2017 – 20.30 h
Cicle Coral Orfeó Català *Sala de Concerts*

Cantata de Randa

Orfeó Català
Orquestra Simfònica Illes Balears
Marta Mathéu, soprano
Josep-Ramon Olivé, baríton
Sílvia Bel, rapsoda
Salvador Brotons, director

Amb la col·laboració de:

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEO
CATALÀ

DL B 1190-2017

Programa

I

David León Fioravanti (1972)

Reflecting Hamlet

8'

Piotr Íltx Txaikovski (1840-1893)

Romeu i Julieta, Obertura-Fantasia, en Si menor

20'

I. Andante non troppo – Allegro giusto

II. Andante non tanto quasi Moderato – Allegro giusto

III. Andante non tanto quasi Moderato – Allegro giusto

II

Salvador Brotons (1959)

Cantata de Randa

42'

Per a una veu narradora, soprano, baríton, cor mixt i orquestra

Neus Dalmau, llibret i adaptació dels textos de Llull

Jana Grulichová, moviment escènic

I. Aquell temps

II. La llegenda del llibertí

III. Visions i conversió

IV. Diàleg entre les tres religions

V. La il·luminació de Randa

VI. La croada

VII. La crisi i la Inquisició

VIII. Entre l'amor i la mort

IX. Culte immemorial

Visions musicals de Shakespeare i Ramon Llull

Les quatre obres que sentirem avui estan inspirades en l'obra de dos personatges colossals de la cultura occidental dels quals l'any passat vam commemorar centenaris rodons de la seva mort: Ramon Llull i William Shakespeare. A més, dues d'aquestes obres són creacions recents i estrenes absolutes. *A Reflecting Hamlet*, David León (Palma, 1979) pren la història de Hamlet com a punt de reflexió i explora les característiques psicològiques i els conflictes existencials d'un personatge envoltat de traïció, venjança i mort. La música, però, no intenta descriure l'argument de la història, sinó retratar les contradiccions i les febleses pròpies de la condició humana personificades en Hamlet. L'obra presenta dos temes principals basats en el trítón, un interval aspre i ambigu que utilitza per simbolitzar "el dubte", que van variant al llarg de l'obra fins a arribar a un clímax de gran tensió que ens condueix cap a un final en què es recupera l'ambient inicial però ara completament transformat.

La tragèdia de Hamlet ja va inspirar Txaikovski ara fa un segle i mig, però avui sentirem una altra obra orquestral basada en Shakespeare. *L'Obertura Romeu i Julieta*, estrenada a Moscou l'any 1870, evoca la tràgica història dels amants de Verona combinant dos temes bàsics: l'odi i l'amor, ara apassionat adés tendre. .

Una altra enorme figura literària, el mallorquí Ramon Llull, ha inspirat a Brotons la *Cantata de Randa*, per a narrador, dos solistes, cor mixt i orquestra, basada en textos de Neus Dalmau. Randa és el nom del turó que s'alça a tocar de Lluçmajor, que domina bona part de l'illa, i que va ser el refugi físic i espiritual de Ramon Llull per meditar i trobar la inspiració. Brotons estructura l'obra en nou episodis que evocuen el temps, la vida i l'obra de Ramon Llull, connectats per un ús exhaustiu de melodies gregorianes i trobadoresques, antics aires populars i tonades de la tradició jueva i àrab que, ben adobades amb harmonies modals, amaren l'obra d'un intens regust medieval, amb moments contemplatius i extàtics, d'altres de gran lirisme, i amb una apoteòsica conclusió que enalteix la figura eterna de Llull.

Xavier Chavarria, musicòleg i crític musical

Pròxim concert:

DIMECRES, 5 D'ABRIL DE 2017 – 20.30 h
Cicle Coral Orfeó Català — Sala de Concerts

Requiem de Duruflé

Orfeó Català

Josep-Ramon Olivé, baríton; Tànit Bono, mezzosoprano; Lluís Claret, violoncel

Juan de la Rubia, orgue

Simon Halsey, director

P. Casals: *O vos Omnes* i *Nigra Sum*

F. Poulenc: *Litanies à la Vierge Noire*

M. Duruflé: *Choral varié sur 'Veni Creator'*, op. 4

M. Duruflé: *Requiem*, op. 9

W. A. Mozart: *Ave Verum*

Un projecte de Salvador Brotons i Neus Dalmau

Vaig iniciar la composició de la cantata, a partir d'un llibret de Neus Dalmau, l'estiu del 2015. Amb la vista posada en la commemoració del 700è aniversari de la mort de Ramon Llull, ens vam trobar amb el repte de compondre una obra simfonicocoral que abastés l'extensa obra del pare de la nostra literatura, la seva intensa i llarga vida i el seu interessantíssim temps.

Planificar la composició no fou gens fàcil, tant per la confecció del llibret com per tot el treball de recerca de melodies de l'època (sefardites, sarraïnes, cristianes, trobadoresques, cant gregorià, etc.). Volia que l'obra tingués un aire medieval, que fos una cantata diferent de les que havia escrit abans, i que escoltant la cantata també ens situéssim en el temps de Llull, els seus nombrosos viatges pel Mediterrani i Europa.

L'obra té una durada de 42 minuts i s'interpreta d'una tirada sense interrupció.

Tot seguint la vida i l'obra de Llull, hem dividit la cantata en 9 parts:

I. Aquell temps. Permet situar-nos en el context històric, al bell mig de l'edat mitjana, vist des de la Corona d'Aragó. Cants litúrgics, melodies occitanes trobadoresques sonen damunt els textos recitats. Neix Ramon Llull.

II. La llegenda del llibertí. Reprodueix el jove Llull cortesà. Un home inquiet, jovenívol, perseguint una dona a cavall enfront de l'església de Santa Eulària a Palma i la seva decepció en els desitjos carnals.

III. Visions i conversió. Llull té cinc visions aterridores de Jesucrist crucificat. La soprano solista i després el baríton solista canten un emotiu *Stabat Mater* damunt un text del mateix Llull. Aquestes visions capgiren la seva vida i pren el compromís de lliurar la seva ànima a Déu.

IV. Diàleg entre les tres religions. Escriu el *Llibre de contemplació* i el *Llibre del gentil i els tres savis*, en què un sarraí, un jueu i un cristià exposen l'essència de les seves creences a un jove innocent que descobreix les tres fes. S'hi utilitzen melodies ètniques per a cada personatge (àrab, jueva i cristiana per als savis i catalana per al gentil).

V. La il·luminació de Randa. En el veritable cor de la cantata, Ramon es retira a la muntanya de Randa a meditar i escriure. És una part en la qual predomina el cor amb una música sublim. Ramon crea la seva *Ars Magna*.

VI. La croada. En aquesta secció tornem al temps històric. Les Vespres Sicilianes i el setge de Girona amb la plaga de les mosques per guanyar la croada. Llull escriu el *Llibre d'Amic e Amat*, potser el seu llibre més conegut.

VII. La crisi i la Inquisició. Viatjant infatigablement, Ramon rep dures crítiques i entra en una profunda crisi. És la tria entre l'ànima i l'obra. Les dones del cor l'ataquen amb comentaris agressius. Llull sent la melodia gregoriana del *Veni Creator Spiritus*, i demana a l'Esperit Sant que l'ajudi. La Inquisició tortura amics de Ramon i intel·lectuals de l'època.

VIII. Entre l'amor i la mort. *“Pensava l'amic en la mort i hagué gran por”*, escriu Llull. La soprano canta *El cant de la Silbil·la* i el baríton implora a Déu el reconeixement de la seva *Ars Magna*. Llull s'adona que el seu somni no es farà realitat en vida.

IX. Culte immemorial. És un gran cant d'amor basat en el *Cant de Ramon* i fragments del *Llibre d'Amic e Amat* en què la música descriu la grandesa i transcendència de Llull mitjançant escrits amorosos propis.

A la darrerria de desembre del 2015 vaig enllestir aquesta cantata amb l'esperança d'estrenar-la durant els actes de commemoració de l'Any Llull.

Salvador Brotons

No ha estat fàcil fer un exercici de síntesi d'un temps, una vida i una obra com el que ens hem proposat. El repte era gran, el coneixement xic, però l'aproximació certament amorosa. Amb aquest delit, i des d'un punt de vista exclusivament artístic ens hem permès tota llicència i hem construït alhora text i música fent pinzellades amb textos de Llull, d'altres poetes, com Joan Alcover, i de poetes anònims del que es defineix com *“lo lul·lià”*, la gran deixa i influència del mestre. També textos propis. Aquesta obra s'ha creat d'una manera orgànica, molt viva i ha anat sorgint com a fruit de lectures, de converses amb especialistes i d'un fervorós diàleg entre compositor i llibretista. La *Cantata de Randa* pretén aproximar a tothom la figura de Ramon Llull i al temps de màxim esplendor del nostre país.

Neus Dalmau i Corominas

Textos

I. Aquell temps

Narradora:

Som al bell mig de l’edat mitjana. L’Església i l’aristocràcia feudal senyoregen. La idea de Déu és omnipresent. Els regnes cristians conquisten les terres musulmanes de la península Ibèrica i malden per reviscolar les croades.

La nostra terra està immersa en una cultura que exalta els ideals de la noblesa occitanocatalana: la generositat, les bones maneres, les cançons i l’amor cortès

Aquella esplendor poètica, material i espiritual, comparable al que havia lluït a Al-Àndalus quasi tres-cents anys enrere, genera gran simpatia.

Vora els poetes trobadors, però entre les classes menestrals, prediquen els anomenats bons homes, els cristians càtars, ideals d’austeritat davant els abusos de l’Església.

Cor:

Quin bes, el meu, més amorós!

Narradora:

Aquella concepció del món desapareix per mor del Papa i del rei francès, que amb mig milió de soldats aniquilen cruelment l’heretgia.

En aquest punt, a mitjan segle XIII, entre les llums i ombres de la convivència de cristians, jueus i musulmans i la prohibició dels que fugien de la matança, comença la nostra literatura.

Quasi vint anys després de la batalla de Muret, que frena l’expansió catalana cap al Nord, neix a Mallorca, recentment conquerida per Jaume I, Ramon Llull.

Pròsperes rutes comercials s’agleven formant ciutats. S’alcen les primeres catedrals, es construeixen les primeres universitats... I una gran revolució espiritual batega: la llibertat essencial de l’ànima.

Ramon fa poemes amorosos a la manera dels trobadors. No se’n conserva cap.

II. La llegenda del llibertí

Narradora:

Al seu bell racó de món, en territori fronterer, el jove Ramon gaudeix dels privilegis de la casta dominant i els seus excessos són llegendaris.

La veu popular el fa entrar a cavall a l’església de Santa Eulària perseguint una dona hermosa.

Ramon:

Jo he estat un home casat, he tingut fills; era bastant ric, lasciu i mundà.

Cor:

Ramon, Ramon, el teu amor és plor i sepulcre, sepulcre i plor, sepulcre i plor, el teu amor és plor i sepulcre. Sepulcre, el teu amor és plor i sepulcre.

Narradora:

Un jorn, per guarir-lo de sa passió insensata, li diu la bella dama: Ramon..., mira’m al pit.

Cor:

Horror!

Narradora:

I mostra la ferida que la podreix i mata.

Baf de sepulcre olora lo foll amant... i esclata en llum son esperit.*

**Joan Alcover*

Ramon:

Cridava l’Amat son amic i ell li responia dient:

Baríton solista:

què et plau amat qui

ets ulls de mos ulls i pensaments

de mos pensaments i compliment de

mos compliments i amor de mes amors

i encara començament de mos començaments.

III. Visions i conversió

Narradora:

A l’edat de trenta anys es produeixen uns fets colpidors. Té cinc visions aterridores de Jesucrist crucificat.

Soprano solista:

Quan dreçaren la creu — e mon fill penjar vi

en aquell punt un gran — colp en mon cor sentí

de tan gran dolor — que en poc no’n morí

i lo sang i suor — que d’aquell cos eixí

regà lo paviment — per què jo doncs n’haguí

i besí-lo molt car — mes per ço no’s partí

l’ira ni la dolor — ans tota m’estremí

quant sentí aquella sang — que déu volc pendre en mi.

Baríton solista:

Dementre que mon fill — penjava enaixí

casquí lo deshonorà — i casquí l’escarní

Baríton i soprano:

i mon fill callava — i el cap tenia enclí

i al peu de la creu — sant Joan era amb mi.

Baríton solista:

Dementre Jesucrist — en la creu pendia

en alts crits cridava — que gran set havia

car tota la humiditat — de son cos eixia

en sang i en suor. —

Soprano i baríton:

I per vilania

beuratge molt amarg — que a set no valia
de sutja i de fel — vinagre hom metia
en la sua boca — que mal no deïa
boca dolça d’amor — i qui no mentia.
Ah llassa marrida — i com tanta aigua sia
que és ço que mon fill — qui tant la volia
no’n pogué gens haver — puix creada l’havia?
Trista só car no — li’n poguí dar aquell dia!
Cridava lo senyor — qui moria en la crots
a lo seu pare Déu — i gitava sanglots
per angoixa de mort — que sofria per tots:
Oh sant pare mon Déu — vós qui tan lleial sots.

Narradora:

Aquelles visions capgiren el seu món i les entén com una crida. Pren el compromís de lliurar a Déu la seva ànima i fins la seva vida.

Ramon:

Entre la vinya i el fonollar
amor m’ha pres, Déu em fa amar,
i entre sospirs i plors estar.

Qui vol veure home on cap més de traïció i de falsia i de viltat que en altre
venga veure mi: car jo sóc tot ple i farcit de falliments per ço car en mon cor
han més habitat cogitacions de coses finides que de Vós qui sou cosa infinida.

Narradora:

Comença llavors una aventura de misticisme, de penitència i de viatges a la
recerca dels coneixements necessaris per a dur a terme el seu ardent objectiu:
convertir els infidels amb demostracions i raonaments; i, per fer-ho, es proposa
escriure un llibre, el millor llibre del món.

Com una explosió intel·lectual, escriu el Llibre de contemplació, una
enciclopèdia immensa de quasi un milió de paraules.

I aquelles creus d’agonia es transformen en arbres plens a vessar dels fruits del
seu pensament.

Elabora un joc de fórmules senzilles per instruir els frares de l’escola de
llengües orientals, que funda a Miramar amb el suport de Jaume II.

IV. Diàleg entre les tres religions

Narradora:

A *El llibre del gentil i els tres savis*, trobem l’amable perfum d’aquella acadèmia.

Ramon:

... Aquell gentil no tenia coneixença de Déu ni creia en resurrecció ni après
sa mort no creia que fos cap cosa... S’esdevingué que de mentre que el gentil
anava per aquell camí, tres savis es trobaren a l’ixent d’una ciutat. L’un era
jueu, l’altre sarraí, i l’altre era cristià, i arribaren en un bell prat on hi havia una
font i una dona bellíssima, la dama intel·ligència, que els hi diu:

Soprano solista:

... per la coneixença d’aquest arbre pot hom consolar los desconsolats..... e ve
hom a perdurable repòs.

Narradora:

I els tres savis es quedaren sota els arbres a contemplar aquells fruits plens de
significats que la dama intel·ligència els hi havia mostrat.

Jueu:

Nós creiem en l’adveniment de Messies, que vindrà a deslliurar de captivitat
lo poble dels jueus, i serà profeta i missatge de Déu... una ciència hi ha entre
nosaltres, que és anomenada Talmud.

Sarraí:

Creure en un Déu; creador. I és un en totes maneres, perquè en ell no hi ha
trinitat ni pluralitat... la saviesa de Déu volgué il·luminar Mafumet... que sabé
revelar l’Alcorà... en el paradís tindrà hom bells palaus i belles cambres que
seran d’or, d’argent i de pedres precioses...

Cristià:

A demostrar que trinitat és en Déu... això és, a saber: Pare, Fill, Sant Esperit.
En la glòria veuràs la manera segons la qual lo Fill de Déu ha presa humana
natura... I veuràs com la humanitat de Crist ama i honra santa Maria.

Cors (del *Llibre vermell de Montserrat*):

Polorum regina, omnium nostra.

Stella Matutina, delle scelera

Narradora:

I el gentil, ple d’alegria perquè ha descobert la veritat, enlaira una oració, en els
termes generals que abracen les tres fes.

V. La il·luminació de Randa

Narradora:

Amb un bagatge de grans coneixements, Ramon es retira a meditar en una
cova, a la muntanya de Randa. Allà desitja ferventment que, més enllà de les
seves investigacions intel·lectuals, la seva ànima sigui presa per Déu.

Ramon:

*“Raó seria que la meva ànima, que és de millor natura que el cos, que fos dona del cos.
Ara bé, com ella no ho és, us prego, Senyor, que Vós me la feu dona.”*

Narradora (per sobre dels cors):

Una nit, mentre contempla el cel, cau el vel del gran misteri i rep la il·luminació.

Baríton:

La bonesa és difusiva des de l’eternitat i per tota l’eternitat.

Soprano solista:

Les flors i les estrelles es desclouen per tu!

Cor:

Ah! I les flors se’t donen amb les estrelles. Per tu es desclou la llavor del

somniat llibre d’or! I et va mostrant sàviament les lleis de la llum. Alba de melodies: el dring del firmament! Dolços murmuris entre les branques, tendres amors per trobar la veritat de l’univers!

Narradora:

Foll d’amor, després d’acollir aquell do en la soledat i el silenci, baixa de la muntanya, cobejant el seu tresor.

Baríton solista:

He trobat un saber tot nou per demostrar la veritat i destruir la falsedat.

Narradora:

Es retira al monestir de la Real on es disposa a fer entendre, a comunicar aquella saviesa. Inventa una màquina per pensar i un sistema general que conté tots els sabers. La ciència universal inspirada per Déu a la muntanya de Randa: l’*Ars Magna*.

Ramon i cors:

Bondat. Grandesa. Duració. Poder. Saviesa. Voluntat. Virtut. Veritat. Glòria.

Narradora:

I l’Escala de la Vida!

Ramon i cors:

Pedra, flama, planta, bèstia, home, cel, àngel, Déu!

VI. La croada

Narradora:

L’any 1276 mor Jaume I. El regne es divideix entre els seus dos fills. Pere rep Aragó, Catalunya i València; i Jaume, Mallorca, el Rosselló i Montpeller. Comença un període de grans turbulències polítiques.

A la revolta de les famoses Vespres, Pere intervé aixecant el setge de Messina. S’instaura a Sicília i conquereix Malta. Aquesta expansió comporta de nou l’aliança entre el Papa i el rei de França contra la Corona d’Aragó.

El desenllaç del setge de Girona. Amb la ciutat extenuada i contra tot pronòstic, David venç Goliat amb l’ajut d’un curiós exèrcit.

Cors:

Les mosques, les mosques,
tan grosses, tan grosses,
zumzegen, zumzegen,
zumzegen entre els morts i tan grans
com els glans, i entren pels narius
cadàvers, cadàvers, congriant
un gran carnús.
Pestilències i excrescències
emmantellen els difunts.

Narradora:

L’epidèmia provoca la fugida dels croats, la mort del rei francès i també de Pere el Gran. Son germà Jaume II, que s’havia aliat amb el francès i el Papa, és desposseït de les Balears. Ramon veu finir la seva escola de llengües i marxa a Montpeller on escriurà *Blanquerna*, que conté el *Llibre d’Amic e Amat*.

Ramon:

Demana l’amic a son amat si hi havia en ell alguna cosa que quedés per amar, e l’amat respongué que allò amb què l’amor de l’amic podia multiplicar era per amar. Digues, amic, què és amor? Amor és mort del qui viu i vida del qui mor. I és alegria en lo dia i en la mort tristícia. És absència sospirada i presència sens fi alegra.

VII. La crisi i la Inquisició

Narradora:

Ramon viatja, infatigable, per Europa, el nord d’Àfrica i l’Àsia Menor explicant l’Art a tort i a dret. Escriu i dicta gairebé tres-cents llibres.

A Gènova, a punt de salpar, temorós per la possibilitat del martiri, el pànic el paralitza.

Cor de dones:

Ramon! Per què gires la cara? No vols veure el teu destí? On ets valent? On és la fe que predicaves?

Cors d’homes:

Veni Creator Spiritus...

Cors:

El teu art ha fracassat. Ets un sant ben covard!

Mentes tuorum visita

Cors de dones:

Ets un sant ben covard!

Cor d’homes:

Imple superna gratia,

Cor de dones:

Mireu el vell foll com tremola!

Cor d’homes:

Quae tu creasti, pectora

Ramon:

No em podria salvar aquest Esperit Sant?

Cor d’homes:

Qui diceris Paraclitus

Ramon:

Si es tanca el secret d’amor...

Cors d’homes:

Donum Dei Altissimi,

Ramon:

dintre el pit és una espina,

Cor d’homes:

Fons vivus, ignis, caritas,

Ramon:
mes si es divulga a la gent

Cors d'homes:
Et spiritalis unctio.

Ramon:
dóna encara més punyida

Narradora:
Vell i malalt l'assetgen noves visions que l'obliguen a triar entre la salvació de la seva l'ànima o de la seva obra.

Tria l'obra i viatja al nord d'Àfrica, exhortant els musulmans en àrab.

Baríton:
La llei dels cristians és vera, santa i acceptable a Déu; ... i estic disposat a provar-ho.

Narradora:
L'apallissen i el tanquen a la presó.

Abrusen les ombres de la Inquisició. Tortures, condemnes. L'amic de Ramon, Jacques de Molay, els seus cavallers del Temple, l'escriptora Margarita Porete, tantes i tants moren a la foguera.

VIII. Entre l'amor i la mort

Baríton:
Cridant anava l'amic amb altes veus per los carrers i places: Lo nom de mon amat font és abundosa d'amor, si tots d'aquell beguessin, no serien les seves amors dividides, com no és dividida en lo sol la resplendor.

Ramon:
Pensava l'amic en la mort i hagué gran por, fins que recordà la noble ciutat de son amat, de la qual mort i amor són portals i entrament.

Soprano (*Cant de la Sibil·la*):
El jorn del judici
parrà qui haurà fet servici.

Narradora:
Ramon es reuneix amb papes i reis. Aconsegueix del Concili la creació de càtedres d'hebreu i àrab a Oxford, París, Bolonya i Salamanca.

Soprano (*Cant de la Sibil·la*):
Jesucrist, Rei universal,
home i ver Déu eternal
del cel vindrà per a jutjar
i a cada u lo just darà.

Baríton (per sobre de la Sibil·la):
Senyor Déus, pluja,
perquè el mal fuja,
car pecat puja!

Si al concili va ergull
ab null hom, ne en ell l'acull
tot hi serà de mal escull:
no hi cal anar Ramon Llull!

Senyor Déu, pluja,
que Llull s'enuja

IX. Culte immemorial

Narradora:
L'edat mitjana apunta el gòtic. Ramon és ja un home del Renaixement. En vida va ser prou astut per defugir la foguera. La Inquisició persegueix les seves obres, però, després de mort. El poble el venera des de fa 700 anys.

L'immens llegat de Ramon s'expandeix segles enllà. És llavor d'escoles de pensament científic i filosòfic arreu del món. Influeix Bruno, Newton, Descartes, Leibnitz... Ara sentim el seu batec, el pols del pare prolífic, gegant del saber universal, el dring del geni del nostre Ramon Llull.

Baríton:
Vull morir en pèlag d'amor.
Per ésser gran no n'hai paor
de mal príncep ne mal pastor.
Tots jorns consir la deshonor
que fan a Déu gran senyor
qui meten lo món en error.
Prec Déus trameta missatgés,
devots, sciens e verdaders
a conèixer que Déus home és.

Cors:
Demanaren a l'amic de qui era.
Respòs: –D'amor.
De què est? –D'amor.
Qui t'ha engendrat? –Amor.
On nasquist? –En amor.
Qui t'ha nodrit? –Amor.
De què vius? –D'amor.
Com has nom? –Amor.
Si vosaltres amadors voleu foc,
veniu al meu cor i enceneu les vostres llànties
i si voleu aigua veniu als meus ulls
que es desfan en llàgrimes.

D'on vens? –D'amor.
On vas? –A amor.
On estàs? –En amor.

Drets: Brotons i Mercadal Edicions Musicals SL

Biografies

Orfeó Català

És un dels cors amateurs de referència del país, fundat el 1891 per Lluís Millet i Amadeu Vives per difondre el repertori coral català i universal i vetllar per l'excel·lència artística de les seves interpretacions. Des del setembre del 2016 Simon Halsey n'és el director titular, prenent el relleu a Josep Vila i Casañas. Josep Buform és el pianista del cor. Té la seu al Palau de la Música Catalana, declarat Patrimoni Mundial per la UNESCO. L'Orfeó ha interpretat les obres més representatives del repertori coral, protagonitzant primeres audicions al nostre país d'obres importants (*Missa en Si menor de Bach* o *Les estacions* de Haydn). Ha estat dirigit per primeres batutes internacionals (R. Strauss, C. Saint-Saëns, P. Casals, Z. Mehta, F. Brüggen, M. Rostropóvitx, Ch. Dutoit, L. Maazel, D. Barenboim, S. Rattle i G. Dudamel, entre d'altres). El 2013 el cor va debutar a la Konzerthaus de Viena, el 2014 va actuar a la Sala Gulbenkian de Lisboa, el 2015 al Royal Festival Hall de Londres i al Cadogan Hall, i el 2016 va fer una gira per Itàlia amb la Mahler Chamber Orchestra, dirigits per D. Gatti. El mes de maig del 2016 l'Orfeó va iniciar les celebracions del seu 125è aniversari amb un concert al Palau de la Música Catalana.

Orquestra Simfònica Illes Balears

Va ser creada l'any 1988 sota la institució denominada Fundació Pública de les Balears per a la Música, que incloïa el Govern Balear, l'Ajuntament de Palma i el Consell de Mallorca. La formació de l'orquestra com es coneix avui dia és obra del mestre L. Remartínez, que va ser-ne el titular i director artístic fins el 1994. Després l'han seguit els mestres Ph. Bender, S. Brotons, G. Simon, E. Colomer i J. Vicent. Actualment el mestre P. Mielgo és el director titular i comparteix la direcció artística amb J. Hattori, principal director convidat.

L'Orquestra du a terme temporada regular en l'àmbit simfònic així com en l'àmbit líric. En la seva temporada d'estiu, ofereix el festival Estius Simfònics, amb el castell de Bellver com a seu principal, i col·labora amb altres festivals. Desenvolupa també una extensa tasca pedagògica mitjançant el programa Simfònica en Família, així com el programa Simfònica en Societat, amb el qual du la música a col·lectius en risc d'exclusió social, entre d'altres. L'Orquestra ha acompanyat solistes de rellevància internacional, i actualment té J. Rachlin com a artista internacional en residència i el jove violinista F. Fullana com a artista balear. L'OSIB ha fet nombroses gires i la seva presència ha destacat en sales importants.

Marta Mathéu, soprano

Nascuda a Tarragona, té una sòlida formació musical com a pianista, organista i cantant, fet que li permet abordar habitualment i amb naturalitat les principals obres i rols d'òpera, oratori i lied, així com alternar el repertori de música antiga amb el repertori clàssic, romàntic, del segle XX i contemporani. Va ser guanyadora del Concurs Francesc Viñas el 2008, amb el premi del públic i el premi al millor intèrpret de Mozart, entre d'altres.

Mathéu va estudiar al Conservatori de la seva ciutat i al Conservatori Superior de Música de València amb A. L. Chova, tot perfeccionant-se posteriorment amb M. Caballé, E. Obratzsova, A. M. Sánchez, I. Penagos, E. Lloris, C. Bustamente, R. Expert, M. Zanetti i W. Rieger. Ha actuat sota la direcció de grans mestres en les sales i teatres més importants d'Europa. El 2011 l'Ajuntament de Tarragona li va atorgar el Diploma al Mèrit Cultural per la seva trajectòria internacional i la tasca d'ambaixadora de la ciutat. Actualment és membre del Senat de Tarragona. Té enregistraments discogràfics per als segells Klassic, Brilliant, Naxos i Opus Arte.

Josep-Ramon Olivé, baríton

Nascut a Barcelona, començà els estudis de violoncel, piano i cant a l'Escolania de Montserrat i posteriorment a l'Escola de Música de Barcelona. Es graduà en l'especialitat de direcció de cor i cant clàssic a l'ESMUC amb J. Vila i J. Duijck, i M. Pintó. També està graduat pel prestigiós Opera Course a la Guildhall School of Music and Drama, on estudià amb el professor R. Piernay. Ha participat en *masterclasses* de R. Levitt, G. Johnson, D. Gowland, E. Halfvarson, C. Mena, E. Wiens, G. Finley, H. Döse, M. Martineau, K. Widmer, J. Bros, L. Dawson, L. Alva i T. Berganza. Ha tingut l'oportunitat de participar en acadèmies per a joves intèrprets, com l'Acadèmia Barroca Europea d'Ambronay o el Projecte Pedagògic del Teatro Real de Madrid. Col·labora amb diverses orquestres del panorama musical nacional i internacional sota la batuta de grans directors. Ha representat nombrosos rols d'òpera i d'oratori, i en la vessant liederística ha cantat cicles de Brahms, Mahler, Schubert, Schumann, Ravel, de Fauré i Beethoven, entre d'altres. Ha estat guardonat diferents concursos, ha estrenat diverses òperes, ha enregistrat per als segells Alia Vox, Columna Música, Discmedi, Musièpoca i Phaedra i actualment és membre de La Capella Reial de Catalunya dirigida per J. Savall.

Sílvia Bel, rapsoda

És actriu de teatre, cinema i televisió. Llicenciada en art dramàtic per l'Institut del Teatre de Barcelona, té una llarga trajectòria als escenaris catalans, de la qual caldria destacar personatges com Colometa de *La plaça del Diamant* de Mercè Rodoreda, Viola de *Nit de reis* de Shakespeare, o Isolda de *La xarxa* de Joan Brossa, interpretació que li va valer el Premi Crítica Serra d'Or de Teatre per l'aportació teatral més interessant de la temporada, a més de l'elogi de tota la crítica. Per a la televisió ha protagonitzat sèries com *Infidels*, *Ventdelplà* o *El cor de la ciutat*.

Ha estat nominada als Premis Butaca en quatre ocasions com a millor actriu, també pel seu darrer treball al Teatre Lliure en el paper de Maria Stuart reina d'Escòcia. L'any 2012 va rebre el Premi Memorial Margarida Xirgu a la interpretació femenina més rellevant de la temporada teatral barcelonina. Igualment, cal destacar la seva col·laboració recent amb músics com Lluís Llach, Jordi Savall o Salvador Brotons en diferents concerts.